

Arrest

nr. 266 071 van 23 december 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. VANNEUVILLE
Catharina Lundenhof 9 / 13
2660 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 24 juni 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 11 mei 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 juli 2021 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2021, datum waarop de huidige zaak op tegensprekelijke wijze wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 11 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VANDENBERGHE, die *loco* advocaat V. VANNEUVILLE verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 november 2020 dient de verzoekster, die de Russische nationaliteit heeft, een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie. Zij beroept zich daarbij op haar hoedanigheid van echtgenote van de heer D. E., die de Duitse nationaliteit heeft.

Op 11 mei 2021 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris inzake deze aanvraag tot de weigering van het verblijfsrecht als echtgenoot van een burger van de Unie.

Deze weigeringsbeslissing is de thans betreden beslissing. Zij werd aan de verzoekster, onder vorm van een bijlage 20, ter kennis gebracht met een aangetekende zending van 21 mei 2021 en is als volgt gemotiveerd:

“(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 20.11.2020 werd ingediend door:

<i>Naam: G.</i>	<i>Geboorteplaats: K.</i>
<i>Voornaam: V.</i>	<i>Identificatienummer in het Rijksregister: xxx</i>
<i>Nationaliteit: Russische Federatie</i>	<i>Verblijvende te (...) 2060 ANTWERPEN</i>
<i>Geboortedatum: (...) 1995</i>	

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Art. 43, §1,1° van de wet van 15.12.1980 stelt: De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten: wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van verblijf.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan overeenkomstig art. 40 ter met haar echtgenoot E., D. O. O.(RR xxx) van Duitse nationaliteit.

Overwegende dat art. 27 van de IPR code stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België door alle overheden kan worden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.

Overwegende dat art. 18 van de IPR code gericht is tegen wetsontduiking, waarbij voorzien is dat geen rekening dient gehouden te worden met feiten en handelingen die werden gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door de wet aangewezen recht.

Overwegende dat de vermeende echtgenoten de handeling hebben gesteld zich naar Denemarken te begeven om te huwen zonder dat één van beiden kennelijk een band heeft met Denemarken om op die manier de Belgische procedure van voorgenomen huwelijk met de huwelijksmelding, het daaropvolgende onderzoek en ten slotte de huwelijksluiting of weigering in België te omzeilen.

Vandaar dat de Dienst Vreemdelingenzaken weigert het huwelijk dat werd afgesloten in Denemarken op 20.08.2020 te erkennen, er is sprake van wetsontduiking.

Overeenkomstig art. 43, §1,1° van de wet van 15.12.1980 wordt het verblijfsrecht dan ook geweigerd aan betrokkene. Betrokkene heeft gepoogd, door gebruik van een onwettig middel, nl. een huwelijksakte die werd afgesloten om de Belgische wet te ontduiken, het verblijfsrecht te verkrijgen.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De andere voorwaarden werden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.

(...)”

2. Over de rechtspleging

2.1. Artikel 39/81, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier indient waarbij zij een nota met opmerkingen kan voegen.

De verwerende partij heeft *in casu* geen nota ingediend. Het administratief dossier werd wel tijdig neergelegd.

2.2. De verzoekster heeft de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) er tijdig van in kennis gesteld dat zij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen.

De procedure wordt derhalve verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel beroept de verzoekster zich op de schending van de artikelen 40*bis*, 40*ter* en 43, §1, 1°, van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 18 en 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht (hierna: het WIPR), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel (tevens evenredigheidsbeginsel genoemd).

Het eerste middel wordt als volgt toegelicht:

“Vooreerst, de bestreden beslissing verwijst naar art. 40ter van de vreemdelingenwet als rechtsgrond voor de aanvraag tot verblijf van meer dan drie maanden ingediend door verzoekster hoewel verzoekster de aanvraag indiende op grond van art. 40bis van de vreemdelingenwet nl. als familielid van een burger van de Unie, namelijk haar Duitse echtgenoot.

Verweerder verwijt verzoekster dat ze haar huwelijk, dat geregistreerd staat in de registers van de burgerlijke stand, in Denemarken is gaan afsluiten om zo in België de wet te ontduiken. Dat is een aanname van verweerder die nergens op gestoeld is.

Verweerder lijkt te insinueren dat er sprake zou zijn van een schijnrelatie maar niets is minder waar, verzoekster en haar partner hadden al een duurzame relatie vooraleer zij besloten te huwen (bijlage 8). Verzoekster werd zwanger en om te vermijden dat het kind zou geboren worden buiten het huwelijk wensten zij snel te kunnen trouwen. Gezien de trage werking van de diensten van de burgerlijke stand bij de stad Antwerpen vooral tijdens de coronaperiode, was het daardoor niet mogelijk om tijdig in België te huwen.

Verzoekster en haar echtgenoot betwisten ten stelligste dat zij valse stukken voorlegden aan de Dienst Vreemdelingenzaken maar een authentieke huwelijksakte opgemaakt in Æroskobing, Denemarken die beantwoordt aan hun huidig huwelijks- en gezinsleven. Bovendien is het niet zo dat de wet ontboden werd met ‘het enkele doel om verblijfsrecht’ te bekomen. Er is vooreerst geen sprake van wetsontduiking en bovendien had verzoekster, stel dat ze niet zou gehuwd zijn in Denemarken, evengoed verblijfsrecht kunnen bekomen in België namelijk als ander familielid van een Duitse Unieburger met wie ze voorafgaand aan het huwelijk een feitelijke relatie had en met wie ze een gemeenschappelijk kind met Duitse nationaliteit heeft.

Beide echtgenoten hebben hun economische activiteit in België. De wettige echtgenoot van verzoekster, die een zelfstandige activiteit uitoefende in Malta, heeft deze overgeplaatst naar Antwerpen. Op 28 juli 2020 richtten verzoekster en haar (toen nog niet) echtgenoot de BV K. E. op waaruit zij beiden hun inkomsten halen (bijlage 9).

Verweerder was eveneens van dit alles op de hoogte. Verzoekster verwijst hiervoor naar de email die ze gezonden heeft aan de grenspolitie om info in te winnen betreffende de binnenkomst van haar ouders naar aanleiding van de nakende geboorte van hun zoontje.

Uit het Rijksregister blijkt zelfs zeer duidelijk dat het huwelijk geregistreerd werd in België en vervolgens hun zoontje werd geboren, (bijlage 12-13)

Op geen enkele manier blijkt uit de bestreden beslissing dat verweerder rekening heeft gehouden met deze informatie uit het administratief dossier en het Rijksregister ondanks men van een overheid mag verwachten dat deze op zorgvuldige wijze beslissingen neemt en rekening houdt met alle informatie beschikbaar in het dossier.

Eveneens had de Ambtenaar burgerlijke stand van de stad Antwerpen info opgevraagd betreffende de relatie van verzoekster en haar partner, (bijlage 8) De info betreffende de relatie van verzoekster was derhalve beschikbaar. Op eenvoudig verzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken kon dit worden overgemaakt worden door verzoekster of de Stad Antwerpen. Op geen ogenblik had verzoekster verwacht dat verweerder zou twifelen aan de oprechtheid van hun huwelijk nu er een kind geboren werd uit dit huwelijk en dit werd mede gedeeld aan border control en waarvan de info in het dossier zat van verweerder.

De negatieve beslissing genomen door verweerder op 11 mei 2021 als zou de aanvraag tot verblijf van meer dan drie maanden met een Duitse Unieburger gebaseerd zijn bedrieglijke gronden is pertinent onjuist en is niet gebaseerd op zorgvuldige onderzoek van het dossier. Verzoekster heeft een gezinsleven met een Duitse echtgenoot en minderjarig kind in België en beide partners zijn hier economisch actief.

De huwelijksakte is absoluut geen vals stuk.

De gegeven motivering is bijgevolg niet afdoende en de beslissing werd niet op een zorgvuldige wijze voorbereid en gemotiveerd nu er geen sprake is van een schending van art. 43 §1, 1° van de vreemdelingenwet of van art. 18 of 21 van het Wetboek IPR.

Bijgevolg is dit middel ernstig.”

De verzoekster beroept zich onder meer op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 43, §1, 1°, van de Vreemdelingenwet. Zij argumenteert dat de aannahme, dat zij haar huwelijk in Denemarken heeft afgesloten om zo de Belgische wet te omzeilen, nergens op gestoeld is. In dit kader wijst de verzoekster erop dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het huwelijk werd geregistreerd in de registers van de burgerlijke stand, nadat er door de stad Antwerpen informatie werd opgevraagd aangaande de relatie tussen de verzoekster en haar echtgenoot, en dat uit het dossier eveneens blijkt dat zij samen een kind hebben. De verzoekster betoogt dat op geen enkele manier blijkt dat de verweerder rekening heeft gehouden met deze informatie uit het administratief dossier en het Rijksregister, terwijl dit wel van een zorgvuldig handelende overheid mag verwacht worden. De verzoekster benadrukt dat de voorgelegde huwelijksakte absoluut geen vals stuk is en zij betoogt dat het motief dat de aanvraag gebaseerd is op bedrieglijke gronden, pertinent onjuist is en niet gebaseerd is op een zorgvuldig onderzoek van het dossier.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Hierbij is de overheid onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290; RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Om na te gaan of een beslissing berust op een zorgvuldige feitenfinding, moet de Raad de uitgedrukte motieven aftoetsen aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

De thans bestreden beslissing werd getroffen met toepassing van artikel 43, §1, 1°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren :

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;"

De gemachtigde heeft als volgt gemotiveerd waarom hij meent toepassing te moeten maken van artikel 43, §1, 1°, van de Vreemdelingenwet:

"Art. 43, §1, 1° van de wet van 15.12.1980 stelt: De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten: wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van verblijf.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan overeenkomstig art. 40 ter met haar echtgenoot E., D. O. O.(RR xxx) van Duitse nationaliteit.

Overwegende dat art. 27 van de IPR code stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België door alle overheden kan worden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.

Overwegende dat art. 18 van de IPR code gericht is tegen wetsontduiking, waarbij voorzien is dat geen rekening dient gehouden te worden met feiten en handelingen die werden gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door de wet aangewezen recht.

Overwegende dat de vermeende echtgenoten de handeling hebben gesteld zich naar Denemarken te begeven om te huwen zonder dat één van beiden kennelijk een band heeft met Denemarken om op die manier de Belgische procedure van voorgenomen huwelijk met de huwelijksmelding, het daaropvolgende onderzoek en ten slotte de huwelijksluiting of weigering in België te omzeilen.

Vandaar dat de Dienst Vreemdelingenzaken weigert het huwelijk dat werd afgesloten in Denemarken op 20.08.2020 te erkennen, er is sprake van wetsontduiking.

Overeenkomstig art. 43, §1, 1° van de wet van 15.12.1980 wordt het verblijfsrecht dan ook geweigerd aan betrokkene. Betrokkene heeft gepoogd, door gebruik van een onwettig middel, nl. een huwelijksakte die werd afgesloten om de Belgische wet te ontduiken, het verblijfsrecht te verkrijgen."

Het determinerende weigeringsmotief is aldus gestoeld op de eigen beoordeling van de gemachtigde dat de verzoekster een huwelijksakte heeft voorgelegd die werd afgesloten om de Belgische wet te ontduiken, hetgeen een onwettig middel zou uitmaken in de zin van artikel 43, §1, 1°, van de Vreemdelingenwet.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt voorts dat de (gemachtigde van) de burgemeester van de stad Antwerpen aan de verzoekster, conform artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) een bijlage 19ter heeft afgeleverd waarin wordt gesteld dat de *"bloed- of aanverwantschapsband (...) met de burger van de Unie werd bewezen door middel van de huwelijksakte"*.

Artikel 52, §1, van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

"§ 1. Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden " Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ", die voorkomen in de tweede paragraaf van de tekst op de voorzijde van dit document, worden geschrapt.

Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter.

(...)"

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt tevens dat de diensten van de verweerder, voorafgaand aan de thans bestreden beslissing en sinds de afgifte van de bijlage 19ter, de verzoekster op geen enkele wijze hebben bevestigd omtrent de voorgelegde Deense huwelijksakte. In deze omstandigheden kan de verzoekster dan ook worden gevolgd waar zij stelt dat zij op geen enkel ogenblik had verwacht of kunnen verwachten dat de verweerder zou twijfelen aan het huwelijk.

Zoals de verzoekster pertinent stelt, blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekster en de heer D.E. een zoon E.K. hebben die werd geboren op 16 oktober 2020. Dat de verweerder hiervan op de hoogte was toen hij de thans bestreden beslissing trof, blijkt duidelijk uit het document dat door de diensten van de verweerder werd aangemaakt ter voorbereiding van de bestreden beslissing.

Bij het verzoekschrift voegt de verzoekster tevens een aantal stukken waaruit blijkt dat het op 18 augustus 2020 te Denemarken afgesloten huwelijk tussen de verzoekster en de heer D.E. werd overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand. Zo wordt een afschrift bijgebracht van de opzoeking in de Belgische nationale registers (inventaris verzoekschrift, stuk 12) en een door de burgemeester van de stad Antwerpen ondertekend uittreksel uit het vreemdelingenregister (inventaris verzoekschrift, stuk 5), waarin de heer D.E. sedert 18 augustus 2020 als gehuwd met de verzoekster wordt vermeld. De verweerder, die geen nota met opmerkingen heeft ingediend, heeft ook ter terechtzitting op geen enkele wijze betwist dat het op 18 augustus 2020 te Denemarken afgesloten huwelijk tussen de verzoekster en de heer D.E. werd overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand.

Het toelaten dat stukken die voor het eerst bij het verzoekschrift worden gevoegd in de debatten worden betrokken, is gerechtvaardigd in twee gevallen. Het eerste betreft het geval waarin de administratieve overheid een administratieve rechtshandeling neemt op eigen initiatief m.a.w. zonder dat de verzoekende partij erom gevraagd heeft. Het tweede, dat te dezen geldt, betreft het geval waarin de administratieve overheid weigert het voordeel te verlenen dat een verzoekende partij heeft gevraagd. In dit geval moet de verzoekende partij reeds in haar aanvraag uiteenzetten waarom zij meent aanspraak te kunnen maken op het gevraagde. Weliswaar kan de administratieve overheid overwegen haar het gevraagde te weigeren om redenen waarop de verzoekende partij onmogelijk kon anticiperen bij het indienen van haar aanvraag. In dat geval moet de administratieve overheid haar de gelegenheid geven haar standpunt kenbaar te maken nopens de feiten die aan die redenen ten grondslag liggen en nopens de appreciatie van die feiten (*cf.* ook in die zin: RvS 8 augustus 1997, nr. 67.691). *In casu* vermag de Raad dus het bewijs van registratie van het te Denemarken afgesloten huwelijk (inventaris verzoekschrift, stukken 5 en 12) bij zijn onderzoek te betrekken.

Zoals hoger reeds werd uiteengezet, wordt aan de verzoekster het verblijfsrecht als echtgenote van een Unieburger ontzegd op grond van artikel 43, §1, 1°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt een omzetting van artikel 35 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn) (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 32-33). Ook met de bestreden beslissing zelf wordt uitvoering gegeven aan het Unierecht. De verzoekster heeft immers verzocht om een verblijfskaart als echtgenote van een Duitse staatsburger die verblijft in België.

De Raad wijst erop dat lidstaten ertoe gehouden zijn hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, *Lindqvist*, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a.*, punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof) dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde lid, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU). Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, *Pfeiffer e.a.*, C-397/01–C-403/01, Jurispr. blz. I-8835, punt 114; 23 april 2009, *Angelidaki e.a.*, C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, *Küçükdeveci*, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, *Marleasing*, punt 8).

Artikel 35 van de Burgerschapsrichtlijn luidt als volgt:

“De lidstaten kunnen de nodige maatregelen nemen om een in deze richtlijn neergelegd recht in geval van rechtsmisbruik of fraude, zoals schijnhuwelijk, te ontzeggen, te beëindigen of in te trekken. Deze maatregelen zijn evenredig en zijn onderworpen aan de procedurele waarborgen van de artikelen 30 en 31.”

De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, derde lid, van het Verdrag betreffende de Europese Unie neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, *Kühne en Heitz*, punt 21).

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt niet dat de verweerder het huwelijk van de verzoekster en de heer D.E. als een schijnhuwelijk heeft aangemerkt. De verweerder heeft evenmin geoordeeld dat de voorgelegde huwelijksakte vals of vervalst zou zijn, noch werd er enige vorm van fraude vastgesteld. De verweerder heeft wel gemeend dat hij aan de verzoekster de verblijfskaart diende te weigeren aangezien zij gepoogd heeft, door gebruik van een onwettig middel, nl. een huwelijksakte die werd afgesloten om de Belgische wet te ontduiken, het verblijfsrecht te verkrijgen. De wetsontduiking zelf wordt gemotiveerd door de bevinding dat *“de vermeende echtgenoten de handeling hebben gesteld zich naar Denemarken te begeven om te huwen zonder dat één van beiden kennelijk een band heeft met Denemarken om op die manier de Belgische procedure van voorgenomen huwelijk met de huwelijksmelding, het daaropvolgende onderzoek en ten slotte de huwelijksluiting of weigering in België te omzeilen”*.

Het Hof heeft omtrent artikel 35 van de Burgerschapsrichtlijn de volgende uitlegging gegeven:

*“Voorts kunnen de lidstaten overeenkomstig artikel 35 van richtlijn 2004/38 de nodige maatregelen nemen om een in deze richtlijn neergelegd recht in geval van rechtsmisbruik of fraude, zoals schijnhuwelijk, te ontzeggen, te beëindigen of in te trekken, vooropgesteld dat deze maatregelen evenredig zijn en zijn onderworpen aan de in die richtlijn neergelegde procedurele waarborgen (arrest *Metock e.a.*, EU:C:2008:449, punt 75).*

Betreffende de vraag of artikel 35 van richtlijn 2004/38 de lidstaten toestaat maatregelen vast te stellen zoals die welke in het hoofdgeding aan de orde zijn, moet worden vastgesteld dat het inreisrecht en het verblijfsrecht aan burgers van de Unie en aan hun familieleden worden verleend in het licht van hun individuele situatie.

*De door de bevoegde nationale autoriteiten vastgestelde besluiten of maatregelen inzake een eventueel inreisrecht of verblijfsrecht op grond van richtlijn 2004/38 strekken er immers toe de individuele positie van een onderdaan van een lidstaat of van zijn familieleden vast te stellen uit het oogpunt van die richtlijn (zie in die zin, met betrekking tot de afgifte van een verblijfstitel op basis van een afgeleid recht, arresten *Collins*, C-138/02, EU:C:2004:172, punt 40; *Commissie/België*, C-408/03, EU:C:2006:192, punten 62 en 63, en *Dias*, C-325/09, EU:C:2011:498, punt 48).*

Zoals uitdrukkelijk blijkt uit artikel 35 van richtlijn 2004/38, zijn de op grondslag van dat artikel 35 vastgestelde maatregelen onderworpen aan de procedurele maatregelen van de artikelen 30 en 31 van die richtlijn. Blijkens punt 25 van de considerans van deze richtlijn beogen deze procedurele waarborgen met name een hoog beschermingsniveau van de rechten van de burger van de Unie en zijn familieleden te verzekeren in geval van weigering van toegang tot of verblijf in een andere lidstaat.

Gelet op het feit dat richtlijn 2004/38 op individuele titel rechten toekent, zijn de beroepsprocedures bestemd om de betrokkene in staat te stellen omstandigheden en overwegingen in verband met zijn individuele situatie naar voren te brengen opdat hij voor de bevoegde nationale autoriteiten of rechters erkenning kan verkrijgen van het individuele recht waarop hij aanspraak kan maken.

Uit het voorgaande volgt dat de door de nationale autoriteiten op basis van artikel 35 van richtlijn 2004/38 vastgestelde maatregelen om een door deze richtlijn verleend recht te ontzeggen, te beëindigen of in te trekken, gebaseerd moeten zijn op een individueel onderzoek van het concrete geval.

Aldus kunnen de lidstaten aan familieleden van een burger van de Unie die niet de nationaliteit van een lidstaat hebben en die houder zijn van een geldige, krachtens artikel 10 van richtlijn 2004/38 afgegeven verblijfskaart, niet het recht ontzeggen om zonder visum op hun grondgebied binnen te komen, als voorzien in artikel 5, lid 2, van deze richtlijn, indien de bevoegde nationale autoriteiten geen individueel onderzoek van het concrete geval hebben gemaakt. De lidstaten zijn dus gehouden een dergelijke verblijfskaart te erkennen voor de binnenkomst op hun grondgebied zonder visum, tenzij concrete aanwijzingen die verband houden met het betrokken individuele geval en die de slotsom rechtvaardigen dat er sprake is van rechtsmisbruik of fraude, ernstige twijfel doen rijzen over de authenticiteit van deze kaart en over de juistheid van de gegevens daarop (zie naar analogie arrest Dafeki, C-336/94, EU:C:1997:579, punten 19 en 21).

In dit verband heeft het Hof gepreciseerd dat voor het bewijs dat het om misbruik gaat, enerzijds een geheel van objectieve omstandigheden vereist is waaruit blijkt dat in weerwil van de formele naleving van de door de Unieregeling opgelegde voorwaarden, het door deze regeling beoogde doel niet werd bereikt, en anderzijds een subjectief element, namelijk de bedoeling om een door de Unieregeling toegekend voordeel te verkrijgen door kunstmatig de voorwaarden te creëren waaronder het recht op dat voordeel ontstaat (arresten Hongarije/Slowakije, C-364/10, EU:C:2012:630, punt 58 en aldaar aangehaalde rechtspraak, en O. en B., EU:C:2014:135, punt 58).” (HvJ, McCarthy e.a., C-202/13, 18 december 2014, punten 48 - 54).

Voor de toepassing van artikel 43, §1, 1°, van de Vreemdelingenwet dient de beslissing tot weigering van verblijf als familielid van een Unieburger bijgevolg gebaseerd te zijn op een individueel onderzoek van het concrete geval.

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder heeft geoordeeld dat de verzoekster en de heer D.E. zich naar Denemarken hebben begeven om te huwen zonder dat één van beiden kennelijk een band heeft met Denemarken, om op die manier de Belgische procedure van voorgenomen huwelijk met de huwelijksmelding, het daaropvolgende onderzoek en ten slotte de huwelijksluiting of weigering in België te omzeilen. Dit vormt volgens de verweerder niet enkel wetsontduiking in de zin van artikel 18 van het WIPR, maar het voorleggen van de huwelijksakte wordt hierdoor eveneens als een onwettig middel beschouwd waardoor de verweerder aan de verzoekster het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie meent te kunnen ontzeggen. Het is enkel over deze laatste beoordeling dat de Raad zich uitspreekt.

Voor betwistingen inzake de wettigheid van de eveneens in de bestreden akte opgekomen beslissing waarbij “*de Dienst Vreemdelingenzaken*” weigert het huwelijk dat werd afgesloten in Denemarken op 20 augustus 2020 te erkennen, is overeenkomstig artikel 27, §1, vierde lid, van het WIPR immers enkel de familierechtbank bevoegd.

Dit neemt echter niet weg dat de verweerder de door hem vastgestelde “*wetsontduiking*”, zoals bedoeld in artikel 18 van het WIPR, tevens heeft aangewend als enig en determinerend motief als waarom er *in casu* sprake is van het gebruik van een onwettig middel, zoals bedoeld in artikel 43, §1, 1°, van de Vreemdelingenwet, hetgeen ertoe leidt dat aan de verzoekster het verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie wordt geweigerd. De Raad zal zich dan ook niet uitspreken over de vraag of de motieven inzake de wetsontduiking in rechte en/of in feite volstaan om de buitenlandse huwelijksakte niet te erkennen. De Raad zal enkel nagaan of de verweerder, gelet op de uitgedrukte motieven en de gegevens van het administratief dossier en in het licht van artikel 43, §1, 1°, van de Vreemdelingenwet, de feitelijke en juridische aspecten van het dossier op deugdelijk onderzocht heeft onderzocht alvorens te beslissen dat de verzoekster geen aanspraak maakt op het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie.

Uit de motieven van de bestreden beslissing komt naar voor dat de verweerder de wetsontduiking, zoals bedoeld in artikel 18 van het WIPR, beschouwt als het gebruik van een onwettig middel in de zin van artikel 43, §1, 1°, van de Vreemdelingenwet. Zoals de verweerder in de bestreden beslissing zelf citeert, luidt artikel 18 van het WIPR als volgt: “*Voor de bepaling van het toepasselijk recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, wordt geen rekening gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van*

het door deze wet aangewezen recht.” Artikel 18 van het WIPR moet restrictief worden geïnterpreteerd. Er is slechts sprake van wetsontduiking wanneer uit de feitelijke omstandigheden ontegensprekelijk blijkt dat partijen het buitenlands element uitsluitend hebben gebruikt om aan een bepaalde regel te ontsnappen. Hierbij dient een onderscheid te worden gemaakt tussen het ontduiken van de verblijfswetgeving en het ontduiken van het WIPR. Artikel 18 van het WIPR viseert enkel de situaties van het ontduiken van het door dit wetboek aangewezen recht en heeft niet als doel op te treden tegen misbruiken of ontduiken van de verblijfswetgeving voor vreemdelingen (zie Rb. Luik 12 juni 2009, RTDF 2010/4, 1112).

De loutere vaststelling van wetsontduiking, zoals bedoeld in artikel 18 van het WIPR, volstaat dan ook niet om louter op deze grond aan de verzoekster het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie te ontzeggen. Hiertoe is, zoals hoger werd uiteengezet, een individueel onderzoek van het concrete geval vereist. *In casu* blijkt evenwel dat de verweerder zich louter heeft gesteund op de vaststelling dat geen van beide echtgenoten een band heeft met Denemarken om te besluiten dat de verzoekster en de heer D.E. zich naar Denemarken hebben begeven “*met het enkele doel*” om te ontsnappen aan de Belgische procedure van voorgenomen huwelijk met de huwelijksmelding, het daarop volgende onderzoek en de huwelijksluiting of de weigering van de voltrekking van het huwelijk. Uit niets blijkt dat de concrete en individuele omstandigheden van de verzoekster en de heer D.E. hierbij in rekening werden genomen. Zo blijkt niet dat de verweerder bij zijn besluit om de verzoekster het verblijfsrecht als echtgenoot van een Unieburger te ontzeggen, de oprechtheid van het afgesloten huwelijk heeft onderzocht. Hierbij is het, zoals de verzoekster terecht aanvoert, van belang dat de buitenlandse huwelijksakte reeds werd overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand en dit nadat de bevoegde overheid (dit is de ambtenaar van de burgerlijk stand van de stad Antwerpen) een concreet onderzoek heeft gevoerd alvorens de Deense huwelijksakte *d.d.* 20 augustus 2020 te registeren. Aangezien de ambtenaar van de burgerlijke stand overeenkomstig artikel 31, §§ 1-2, van het WIPR een buitenlandse authentieke akte van de burgerlijke stand slechts kan inschrijven in het bevolkings-, vreemdelingen- of wachtregister nadat hij de voorwaarden, bedoeld in artikel 27, § 1, van het WIPR heeft onderzocht, betekent dit dat de bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand heeft geoordeeld dat de Deense huwelijksakte die de verzoekster en de heer D.E. hebben voorgelegd rechtsgeldig is overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijk recht én dat geen sprake was van wetsontduiking (artikel 18 van het WIPR), noch van strijdigheid met de Belgische internationale openbare orde (artikel 21 van het WIPR).

Hoewel de verweerder overeenkomstig artikel 27, §1, van het WIPR niet gebonden is door het oordeel van de ambtenaar van de burgerlijke stand omtrent de erkenning van de buitenlandse huwelijksakte, kan van een zorgvuldig handelende overheid wel worden verwacht dat hij niet zonder een grondig onderzoek van de individuele situatie van de betrokkenen komt tot de conclusie dat het voorleggen van deze buitenlandse huwelijksakte, ondanks de erkenning ervan door de ambtenaar van de burgerlijk stand, een onwettig middel uitmaakt dat toelaat om met toepassing van artikel 43, §1, 1°, van de Vreemdelingenwet aan de derdelander-echtgenoot het verblijfsrecht in België te ontzeggen. Dit geldt *in casu* des te meer nu aan de verzoekster enkel wordt aangewezen dat zij de Belgische procedure van het voorgenomen huwelijk heeft omzeild. De ambtenaar van de burgerlijke stand is niet enkel bevoegd voor de huwelijksmelding, het onderzoek van het voorgenomen huwelijk als de huwelijksvoltrekking of -weigering (*cf.* artikelen 166 en 167 van het Burgerlijk Wetboek) maar ook voor het onderzoek van de huwelijksvoorwaarden bedoeld in artikel 27, § 1, van het WIPR (*cf.* artikel 31, §2, van het WIPR). Dit betekent dus dat de overheid die in België daadwerkelijk bevoegd is inzake de procedure van het voorgenomen huwelijk en de huwelijksvoltrekking, in het geval van de verzoekster reeds heeft geoordeeld dat er geen sprake is van wetsontduiking door het huwelijk niet in België maar in Denemarken af te sluiten. Uit niets blijkt waarom de verweerder niettemin heeft geoordeeld dat de Deense huwelijksakte, in weerwil van de registratie ervan door de ambtenaar van de burgerlijke stand, “*werd afgesloten*” om de Belgische wet te ontduiken. Evenmin blijkt dat de verweerder in rekening nam dat de verzoekster en de referentiepersoon een kind hebben, waarbij de afstammingsband tussen de heer D.E. en dit kind uitdrukkelijk wordt bevestigd in de voorbereidende nota die zich in het administratief dossier bevindt.

Het getuigt in deze omstandigheden dan ook niet van de vereiste zorgvuldigheid om het enkele gegeven dat de verzoekster en de heer D.E. geen band hebben met Denemarken, zonder enig verder onderzoek naar het concrete individuele geval van de betrokken echtgenoten, aan te wenden om te besluiten dat het voorleggen van de Deense huwelijksakte een onwettig middel uitmaakt dat toelaat het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie aan de verzoekster te ontzeggen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 43, §1, 1°, van de Vreemdelingenwet is aangetoond. De verweerder heeft geen nota met opmerkingen neergelegd en ter terechtzitting werd evenmin enig verweermiddel naar voor gebracht.

Het eerste middel is, in de aangegeven mate, gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Een onderzoek van de overige grieven dringt zich niet op.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 11 mei 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. DE GEYTER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. DE GEYTER

C. DE GROOTE